

MICHEL

Erik-Ward Geerlings

MICHEL

(voor Michel van Dousselaere 1947 - 2021)

daar sta je dan, Michel
in de coulissen
het is aardedonker
maar je kent er de weg

als het toneel de wereld is
sta jij nu in de schaduw van de wereld
je bent vertrouwd met die schaduw
je kijkt door een kier in het gordijn

de mensen weten wel dat je er bent
maar ze zien je nog niet
de mensen hebben een vermoeden
maar als ze naar je kijken zien ze niets
dan een wapperend zwart doek

ben je nerveus?
adem eens uit
probeer te ontspannen
hoor je de mensen in de zaal?
het is een ingehouden adem
een stille verwachting
je hoort het ruisen van kleding
het zachte gonzen van gedachten
als je goed luistert hoor je wat ze denken

‘try again, fail again, fail better.’

je kent die woorden toch?
ze tuimelen door je hoofd

‘try again, fail again’

daar komen de mensen voor
omdat jij de moed hebt daar te gaan staan
zoals je dat al duizend keer hebt gedaan

elke avond opnieuw
opkomen en alles weggeven
alles weggooien
niets achterhouden
je overgeven aan vreemde ogen
heldere geesten, troebele geesten
wie het ook zijn daar op de tribune
ze willen jou zien falen
jij gaat de mensen voor in liefde en dood
grote woorden
je krijgt ze haast je bek niet uit
maar je hebt ze geoefend
liefde en dood
wat valt er meer te zeggen?

natuurlijk schijt je in je broek
je schijt in je broek en toch doe je het
opkomen en onderuit gaan
wat kun je anders

je hebt lief en je gaat dood
zo doe jij het de mensen voor, Michel

weet je wat je zo gaat spelen?
wat was het ook al weer?
een geplaagde koning
of een reddende engel?
een waarheidszoeker
of een razende echtgenoot?
nee nee Michel, het is de generaal
jij speelt de generaal die in opstand komt tegen Antonius
de Romeinse veldheer die in het nauw zit
omdat hij blind verliefd is en buiten alle rede
hij wil dat jij een einde maakt aan zijn lijden
omdat hij alles heeft verloren
hij zegt 'de nacht valt voor mijn ogen als een doek'
maar jij weigert hem te doden
in plaats daarvan steel jij zijn woorden
en je zegt
'ik zal je terugzien aan de overkant'

jij gaat hem voor in het sterven
en steekt het zwaard in je eigen hart
waarmee je je liefde betuigt
en hem bedriegt

zo is het toch Michel?
zo eenvoudig is het soms
en zo complex
en moeilijk te aanvaarden, vind je niet?

is het al tijd?
je kijkt door een kier in het gordijn

je moet zo op, weet je dat?
ken je je tekst?
wat zeg je ook al weer?
je voelt hoe het je dun door de broek loopt
je transpireert, is dat het?
er loopt iets van je billen naar je kuiten
je bent toch niet bang?
je wilt een sigaret, hoewel je al jaren niet meer rookt
dadelijk loop je naar voren
en je laat alles zien wat je in huis hebt, Michel

‘dit is een labyrint, Antonius’
dat is de eerste zin
die heb je vast paraat
daarmee loop je straks de bühne op
en verder loopt het helemaal vanzelf
je speelt die zaal helemaal plat
vertrouw daar maar op
er is geen reden tot paniek
je gaat de mensen betoveren
zet ze aan het denken
je gedraagt je als een held
die de moed heeft om te falen

waar is het zwaard?
je moet toch iemand doden straks
Antonius - ?

nee Michel, gelukkig schiet het je te binnen
op het toneel heb je geen zwaard nodig om te sterven

je hebt helemaal niets nodig
je vertrouwt op jezelf
op de woorden die komen
misschien ben je bang maar de woorden zullen komen
ook al ben je ze nu even kwijt
maar je zult ze vinden zometeen
ze rollen zo je mond uit, de bühne op
vertrouw daar maar op
op je gevoel
op je innerlijke stem
er is ook weinig anders in de coulissen

het is aardedonker
zoals in de duisternis van voor de schepping
je staat in een zwarte wolk buiten de tijd
in het absolute nulpunt
toen er nog niets was
helemaal niets
dat kun je je niet voorstellen
toch probeer je het
stel je een wereld voor waarin je nog niet bent geboren
dat is onmogelijk
net zo onmogelijk als een wereld waar jij niet meer in voor komt
een wereld waaruit je bent verdwenen

je voelt de duisternis om je heen
de duisternis is ook in jou

even ben je bang om gek te worden op het laatste ogenblik
je kent een collega die god in de coulissen zag
maar zo ver wil jij niet gaan
dan wil je nog liever zelf een god zijn
aanbeden worden
geprezen om je moed
omdat je hebt durven falen
zoals alle helden
dat is toch wat de mensen willen zien?

aan die gedachte houd je je vast

‘dit is een labyrint, Antonius’

en dan - ?

en dan Michel, wat zeg je dan?

het was iets met dood en liefde

je kent geen stuk dat niet in essentie die twee bij elkaar brengt
dood en liefde

die woorden rollen nu prima uit je mond

je zegt ze maar alvast

dan lukt het zometeen zeker ook

het is licht op het toneel, er wordt geschreeuwd

is dit nu het moment?

je voelt paniek

dat heb jij niet zo snel

je zoekt de woorden

maar je vind ze niet

als een handvol knikkers stuiteren ze weg

in het donker van de coulissen

even weet je niet meer waar je bent

hallo Michel, ben je daar nog?

zijn deze gedachten van jou?

welke stem fluistert ze je in?

vertrouw op jezelf

dit is je eigen stem

het gaat niet om de woorden

het gaat om liefde

dat is een hele geruststelling, toch?

het gaat om liefde

en daarvoor heb je niets nodig

geen decor

geen kostuum

een paar woorden misschien

naakt als ze zijn

de woorden hebben geen jas aan

ze zullen het wel koud hebben
maar jij geeft adem aan de woorden
jij verwarmt de taal van binnenuit
pure liefde is het, Michel
wat je ook zegt
als jij straks opkomt geef je alles weg

alsof het je laatste voorstelling is
zo speel jij altijd
alsof het de laatste is
je laatste uur
je laatste kans Michel
- ben je daar nog?

‘je hebt geen kans maar je grijpt hem’

wie zei dat ook alweer?
wie het ook was, jij zegt het hem na

jij grijpt die kans en je zult schitteren, Michel
vanavond zul jij schitteren
als een ster die vlak voor hij uitdooft
nog even heel veel licht uitstraalt
je kent die sterren, toch?

ga nu maar, Michel
vooruit, je moet op
nu ben je aan de beurt
je loopt nu op en zegt

‘dit is een labyrint, Antonius’

(fade out)

